

Лѣстовичката изкълва окоето на Принца и полетѣ къмъ кжщата на младежа. Тя лесно влѣзе вжтрѣ, тѣй като на покрива имаше дупки. Като мина прѣзъ една отъ тѣхъ, тя влѣзе въ стаичката. Младиятъ човѣкъ седѣше, обхваналъ главата си съ ржцѣ, затова и не усѣти; но когато отвори очи, той видѣ чудния сафиръ, сложенъ на теменужния букетъ.

— Започватъ вече да ме цѣнятъ, извика той; това навѣрно е отъ нѣкой мой почитателъ. Сега азъ мога да свърша пиесата си. И той бѣ съвършено щастливъ.

На другия день лѣстовичката полетѣ на пристанището. Тя кацна на мачтата на единъ голѣмъ корабъ и започна да гледа какъ матрозитѣ влачатъ огромни тежести. „Хай-деее!“ викаха матрозитѣ всѣки пжтъ, когато задигаха нѣкоя тежестъ. — Азъ отивамъ въ Египетъ! извика лѣстовичката, но никой не обърна внимание на нея. Когато изгрѣ луната, тя пакъ полетѣ къмъ Щастливия Принцъ.

— Азъ дойдохъ да се простя съ васъ, извика тя.

— Добра лѣстовичке, отговори Принцътъ, неможешъ ли да останешъ при менъ по дължко?

— Вече е зима, отговори лѣстовичката, и скоро ще падне студениятъ снѣгъ. А въ Египетъ слънцето силно грѣе надъ палмитѣ и крокодилитѣ, зарити въ тинята, лѣниво гледатъ на тѣхъ. Моитѣ другарки си строятъ гнѣзда въ храма на Озириса, а синьо-сивитѣ и бѣли гължби гледатъ на тѣхъ и нѣжно гукатъ единъ на други. Драгий ми Принце, азъ трѣбва вече да ви оставя; но азъ никога нѣма да ви забравя и идещата пролѣтъ, намѣсто тѣзи, ще ви донеса два чудни драгоцѣнни камъка. Рубинътъ ще бжде по-червенъ и отъ най-ясночервена роза, а сафирътъ — блестящъ като синьото море.

— Тамъ долу на булеварда, каза Щастливиятъ Принцъ, седи малка продавачка на кибритъ. Тя разсипа своя кибритъ въ ливадата и той се развали. Нейниятъ баща ще я прѣбие, ако не му занесе малко пари. Тя нѣма нито чорапи, нито обуша и малката ѣ глава съ нищо не е покрита. Изкълви ми и другото око и ѣ го занеси; тогава нейниятъ баща нѣма да я бие.